

Lea Wermelins tale ved Naturmødet

Taler

Lea Wermelin
Miljøminister

Dato

19. maj 2022

Sted

Hirtshals, Vendsyssel, Hjørring

Kære alle sammen!

Hvor er det skønt at være tilbage på Naturmødet. Sådan rigtigt tilbage! Hvor vi ikke mødes gennem skærmen og taler til hinanden med headset på. Men mødes her i Hirtshals, hvor vi kan få vind i håret, sol på næsen og se hinanden i øjnene.

Det er fantastisk!

På en måde er Naturmødet sit eget helt unikke habitat. Hvor en masse vidt forskellige arter nu igen er vakt af deres dvale – for at samles her nordenfjords, flashe fleece-vesten og vise de ny-voksede Fjällräven frem.

Og jeg er sikker på: At hvis Darwin kom sejlende forbi og lagde til herude bagved. Så skulle han kradse en del notesbøger til for at få artsbestemt det her nordjyske Galapagos!

For man må sige, at evolutionen har haft frit spil her i Hirtshals.

Vi har jo for eksempel kratluskerne. Det er dem, der uden varsel kan finde på at kaste sig til jorden midt i en samtale. Fordi de har spottet det blå skær af en korthalset oliebil – eller fået farten af en perfekt solbagt kokasse at begrave fingrene i.

I familie med kratluskerne har vi ornitologerne. Som altid er i en slags ergonomisk ligevægt: Hvor de på én gang er tynget mod jorden af tunge kikkerter, men på samme tid står spændt mod himlen. Helt klar til at observere – og siden registrere! – hvis den sjældne toplærke, som yngler her i Hirtshals, skulle vise sig.

Vi har friluftsfolket, som er en broget familie med hundredvis af arter: Der er mountainbikerne med deres hårdtpumpede lår, og kajak-roerne med deres hårdtpumpede arme. Og som indimellem forveksles, fordi begge arter bærer rigtig hurtige solbriller.

Vi har også dem, der klarer sig på naturens præmisser:

Spejderne, bushcraft-folket og de minimalistiske vandrere. Som kan kendes på, at det drysser med birkebark fra deres lommer. For tænk nu, hvis man her, midt i Hirtshals, skulle løbe tør for optænding.

Vi har også jægerne, som faktisk kan være svære at spotte, fordi de her går kamufleret som os andre. Men hvis man sætter sig i skjul ved parkeringspladsen herovre kl. fire i nat. Med næsen mod vinden og udsyn til et par terrængående biler med store bagagerum. Så er jeg sikker på, man nok skal få et par jægere at se – for bukkejagten gik som bekendt ind i mandags, og det skal sådan et Naturmøde ikke komme i vejen for!

Vi skal heller ikke glemme embedsmændene. De grønne folk fra forvaltninger og styrelser, der stråler over hele femøren, fordi de endelig kan trække i vandrestøvlerne på arbejde. Her har vi også de skønne folk fra Hjørring Kommune. Og jeg synes lige, vi skal give både dem – men også de frivillige, borgmesteren og alle de andre, der har knoklet for at få årets Naturmøde op at stå – en kæmpe hånd!

Og så har vi alle de unge. Dem, der skal bære faklen videre. Jeg skal senere over at åbne ungdomsscenen 'Roots', så jeg vil ikke sige meget mere her. Men et hurtigt tip til at spotte de unge er, at de endnu ikke ømmer sig, når de rejser sig fra en lav bæk.

Vi kommer heller ikke uden om os politikere. Der er dem, der hviler i deres fleece og bevæger sig selvsikkert frem på savannen mod næste selfie. Der er dem, der stadig liiige skal vænne sig til livet i zip-off-buxsen. Og så er vi måske nogle et sted derimellem.

Ja, og vi har mange, mange flere: Fiskerne. Rytterne. Orienteringsløberne. 'Glamperne'. Landmændene. Hundeførerne. Børnefamilierne. Svampesamlerne og søndagsvandrere.

Alle de her vidt forskellige arter har én ting til fælles: Og det er en enorm kærlighed til vores natur.

Det synes jeg, er så fedt at opleve her i Hirtshals.

For ligesom jeg holder af vores natur. Så holder jeg af, at vi er så mange i Danmark, der bruger den. Bevæger sig i den. Og beskytter den.

Derfor er Naturmødet så vigtigt. Det er her, vi mødes. Her, vi kan blive klogere på hinanden og på vores natur.

Og det er der brug for.

For vores natur er storslået. Men den er ikke uendelig.

Vi er et af de mest opdyrkede lande i verden. Vi har gjort indhug i skovene, drænet engene og dyrket overdrevene. Lagt i rør og rettet ud.

Der er ikke meget tilbage af vores natur. Og meget af det, der er tilbage, har det skidt.

Det betyder både, at vi skal deles om pladsen. Kratluskere og mountainbikere. Hundeluftere og shelter-entusiaster. Ligesom vi gør her på Naturmødet.

Men det betyder også, at vi skal give plads til naturen. Og give en hjælpende hånd til de arter, som ikke bare besøger naturen, men bor der.

Det er to opgaver, som kan lyde svære at forene. Og nogle gange er de også svære at forene. Men jeg tror, vi når langt ved at gøre det, som årets Naturmøde handler om:

Nemlig at bygge bro til hinanden.

Brobygning handler om at se tingene fra flere perspektiver. Om at kunne sige: ”både-og”.

Men på det seneste har vi lidt fået en tendens til at se alting som ”enten-eller”.

Sådan tror jeg i hvert fald hele debatten om naturpolitik kan se ud, hvis man følger den på sociale medier eller i debatspalterne.

Enten natur eller friluftsliv. Enten bar mark eller biodiversitet.

Men jeg tror, at når vi taler med hinanden. Så opdager vi, at der ofte findes et både-og. Det betyder ikke altid, vi bliver enige. Men vi bliver forhåbentlig klogere.

Noget, der har været meget debat om, er de 15 kommende naturnationalparker.

Steder, hvor vi vil sætte naturen fri. Og få de naturlige processer tilbage i landskabet – til gavn for insekter, sommerfugle og firben.

Her tager vi et stort skridt for biodiversiteten. Men det betyder jo ikke, at friluftslivet ikke skal have et ben til jorden. Tværtimod. Friluftsliv og naturoplevelser skal være en vigtig del af naturnationalparkerne. Det skal være både-og.

Noget andet, der diskuteres meget, er, at vi nu får meget mere urørt skov. Hvor vi stopper motorsavene, så træerne kan blive gamle og krogede – og biller, svampe og spætter kan trives.

Men det forhindrer os jo ikke i at arbejde for, at vi generelt får mere skov i Danmark.

For eksempel har vi lavet en Klima-skovfond. Den gik for en lille måned siden i gang med de første skovrejsnings-projekter sammen med interesserede kommuner.

Og hvis der nu står en kratlusker og spidser ører derude, så kan jeg fortælle, at der også er projekter med græsningsskov imellem.

Altså: Både-og.

Og selvom naturkrisen og de mange truede arter har betydet et nødvendigt gearskifte for en vildere natur herhjemme. Så har det jo ikke forhindret os i samtidig at give mere luft til friluftslivet.

Vi har for eksempel udvidet fri teltning-ordningen, så man kvit og frit kan slå sit telt op i knap 80 ekstra skove.

Det gælder blandt andet Nejst Plantage, som ligger omkring halvanden kilometer sydpå. Så hvis man lige nu deler soveplads med en jæger, der skal på bukkejagt i nat – og derfor frygter at blive vækket kl. fire af en pandelampe, der kan stråle om kap med fyret. Så er det bare at pakke teltet og traske sydover.

Vi har også etableret nye vandrestier. Lavet flere overnatningspladser på statens arealer. Og for nylig åbnede vi op for, at man nu kan booke endnu flere af statens sheltere.

Det er altså også 'både-og'.

Så det skal være min opfordring i dag: At vi bestræber os på at se hele billedet. At vi husker dialogen.

For hver weekend ser vi ude i vores skønne natur eksempler på, at vi godt kan få det til at fungere. Ligesom vi gør her i Hirtshals. Det betyder ikke, at vi skal leve i fuldstændig symbiose. Eller at der ikke er svære valg. For vi er på en mission, som kræver mere plads til vores natur.

Men vi skal huske, at alle os, der er her i dag – alle de fantastiske arter – har kærligheden til naturen til fælles. Og med den kan vi bygge bro.

Rigtig godt Naturmøde!

Kilde

Manuskript modtaget fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Socialdemokratiet, Åbningstale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/lea-wermelins-tale-ved-naturmoedet>